

PAUL DE BRUYN

DE
LAATSTE
STAP

De hitte sloeg Eric Michiels al in zijn gezicht toen hij het portier opende. Als de damp die in de badkamer blijft hangen na een hete douche in de winter, vond hij. Jens Sanders zette de motor uit. Tien over vijf, registreerde Michiels instinctief. De niet meer uit te wissen routine van een politiemans die zich alle details van een moordonderzoek in het hoofd wil prenten.

De heetste dag van het jaar was aangebroken. Meer dan veertig graden, had het KMI voorspeld, mogelijk drieënveertig in de Kempen. Dan zou dinsdag 1 augustus er een voor de geschiedenisboeken zijn. De heetste dag ooit opgemeten in België.

Achter Michiels stapte Julie Winters uit. ‘Wat een sauna’, blies ze.

‘Vijfentwintig graden, zeg. Nu al.’ Sanders wrikte de mouw van zijn polo los vanonder zijn linkeroksel.

Alle drie schoven ze hun rode politiearmband om hun linkerarm.

Twee agenten in uniform salueerden toen ze passeerden.

‘Goedemorgen, commissaris’, zei de oudste. ‘Het is boven rechtdoor.’

Nog voor Michiels de twee keer twaalf treden van de trap naar boven was geklommen, plakte zijn hemd al aan zijn rug. De plensbui van de vorige avond had niet meer dan tij-

delijke verkoeling gebracht. Het verdampende regenwater maakte de hitte pas echt onontkoombaar.

Op het wandelpad hielden nog twee agenten de wacht, kwestie van eventuele nachtelijke avonturiers op afstand te houden. Naast de houten bank kwam een smalle doorgang tussen de bomen uit op een open plek en daar had het team van het Laboratorium van de Technische en Wetenschappelijke Politie, zoals de forensische recherche in België officieel heet, zijn lampen opgesteld. In de felle gloed zagen de drie in hun witte Tyvek-pakken gehulde figuren er een beetje uit als personages uit een fantasyfilm. De laatste slierten damp die tussen bomen en struiken optrokken, versterkten nog dat onwezenlijke gevoel.

De plaats-delictmanager van de Zone Zuid had de rechercheurs zien aankomen en kwam op hen af. David De Clerck heette hij, Michiels kende hem alleen van naam.

‘Morgen, samen’, groette hij. Michiels schudde hem de hand, in dezelfde oogopslag al meteen turend naar waar het lichaam lag. Naakt en wit, onder het half openstaande rode tentje. Patholoog-anatoom Wilfried Joris van het UZ Antwerpen zat er op zijn hurken naast.

‘Je ziet het’, wees De Clerck. ‘Professor Joris is bezig met zijn eerste vaststellingen.’

‘Wat kun je ons al vertellen?’ vroeg Michiels.

‘Blanke man, rond de vijftig, denken we. Misschien zestig. Moeilijk precies te zeggen. Onherkenbaar. Vreselijk toegetakeld.’ Hij zweeg een seconde of twee. ‘Het ergste wat ik ooit gezien heb. Een van de agenten die hier het eerst waren, heeft moeten overgeven.’

Sanders blies als een paard.

‘Het lichaam is naakt’, ging De Clerck verder. ‘Ogen uitgestoken. Oren en neus afgesneden. Keel bijna helemaal doorgesneden. Botweg gecastreerd. En pal in het hoofd ge-

schoten. Van dichtbij, met een zwaar kaliber.’ Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd. ‘Misschien heeft die arme drommel nog gesmeekt om er snel een einde aan te maken.’

Sanders blies nu hardop lucht tussen zijn tanden uit. ‘Als ik dit hoor, zou ik meteen denken aan een wraakactie.’ Hij zocht bevestiging bij Michiels, maar die had alleen oog voor wat Wilfried Joris aan het doen was. De prof haalde een thermometer uit zijn tas.

‘Dat lijkt wel een rituele moord’, meende Julie Winters. ‘Of extreme haat. Dit is echt om iemand totaal te vernietigen als mens.’

‘Dat is ook mijn eerste inschatting’, zei De Clerck. ‘Ofwel is dit gedaan in een vlaag van totale razernij, of uit extreem sadisme.’

Michiels reliceerde er niet op. Kan een vlaag van razernij zo lang duren, vroeg hij zich af. Kun je het aan iemand zo lang zo verschrikkelijk te folteren zonder dat je tot het besef komt wat je aan het doen bent? Hij had er geen antwoord op.

De flits van een fototoestel verlichtte de bomen aan de rechterkant van de open plek. Twee van de drie mensen van de technische recherche knielden neer bij iets en plaatsten er een geel plastic driehoekje met een cijfer op. Weer een flash. Te ver voor Michiels om iets te kunnen onderscheiden. Hij en zijn twee collega’s moesten nog wachten. Pas als het forensisch team en de wetsdokter hun vaststellingen hadden gedaan en nadat De Clerck een looppad had laten afbakenen, mochten zij een eerste kijkje nemen.

De Clerck was nog niet klaar met zijn relaas. ‘De uitgebrande auto staat bij Zandkamp. De brandexpert zit daar nu. We gaan er straks naartoe. Naast de auto lagen zijn kleren. Waarschijnlijk hebben ze hem daar gedwongen zich uit te kleden om hem te vernederen.’

De naam zei Michiels niets. Sanders stond te knikken. Hij kende de buurt wel. Hij was van Hoboken, zoals hij stevast graag liet horen.

‘Dat is die kant op, Eric.’ Hij wees naar links. ‘Een dikke halve kilometer van hier.’

Michiels keek in het rond. In het oosten was de hemel al bijna helemaal rood. In enkele huizen achter de bomen brandde licht.

‘De Jan van de Wervelaan’, zei Sanders voor Michiels het kon vragen.

‘Een van de buurtbewoners heeft de politie gebeld’, verduidelijkte De Clerck. ‘Ze kon niet slapen. Zij en haar man hadden een luide knal gehoord, bijna zeker het schot. Donder kon het niet meer zijn, want het onweer was allang voorbij. Ze dacht dat het een voetzoeker was. Ze meende ook geroep en gekerm te hebben gehoord.’

‘Wanneer was dat?’

‘Onze meldkamer heeft haar telefoontje gekregen om zes voor halfdrie. Het interventieteam van onze zone was twaalf minuten later hier. Ondertussen hadden we de melding gekregen dat er een auto in brand stond. Onze mensen zijn eerst daarnaartoe gegaan. Ik heb nog twee patrouilles gestuurd. Pas meer dan een uur later zagen ze de man liggen, toen ze de omgeving aan het uitkammen waren.’

Michiels maakte volop mentale notities.

‘De mensen in de buurt zijn alert omdat ze nogal eens te maken hebben gehad met vandalisme’, ging De Clerck verder. ‘Bij de Ruitersplas, dat is de grootste vijver, is een tijd geleden een observatiehut voor vogelliefhebbers in brand gestoken. Soms komen hier joyriders met gestolen motoren. Er is al eens een auto uitgebrand. Dat soort dingen. Dit is een ideale schuilplaats voor die gasten.’

Sanders knikte nog wat nadrukkelijker. Het voorhoofd van De Clerck glom van het zweet.

‘Ginder bij Zandkamp zijn bandensporen van drie auto’s. Misschien hebben ze hem klemgereden en uit zijn auto geleurd. Maar eerst laat ik een looppad maken. Als Joris klaar is, kunnen jullie gaan kijken.’

Alsof hij het had gehoord, kwam Joris aangelopen. Hij schudde Michiels, Sanders en Winters de hand.

‘Ik kan kort zijn’, zei hij. ‘De officiële doodsoorzaak is natuurlijk bijna zeker het schot in het voorhoofd, zoals de arts van de mobiele urgentiegroep al heeft vastgesteld. Maar ook het doorsnijden van zijn keel zou fataal zijn geweest. Zelfs al is hij niet volledig onthoofd, zoiets overleef je nooit. En die man daar heeft zoveel verwondingen dat hij wellicht sowieso zou zijn doodgebloed. Maar om helemaal zeker te zijn, hebben de daders hem van dichtbij ook nog in het gezicht geschoten. Of misschien vonden ze het gewoon prettig. Wat ik gezien heb, getuigt van een sadisme dat ik niet eerder heb meegemaakt. Het zou me niet verwonderen dat ze zijn keel opzettelijk niet helemaal hebben doorgesneden om zijn doodstrijd te rekken.’

Hij zweeg even en keek naar De Clerck. ‘Wat mij betreft, mogen zij nu gaan kijken. Ik ben hier klaar.’ Hij richtte zich opnieuw tot Michiels. ‘Ik denk morgennamiddag... deze namiddag...’ Hij corrigeerde zichzelf. ‘...de autopsie te kunnen doen. Wanneer precies laat ik straks weten.’

‘Oké, Wilfried’, zei Michiels. ‘Ik zal er zijn.’

Het gezicht van Sanders klaarde onmiddellijk op. Als de chef ging, hoefde hij er niet bij te zijn.

‘Enig idee van het tijdstip van overlijden, Wilfried?’ vroeg Michiels.

‘De eerste onvermijdelijke vraag van alle speurders’, grijnsde Joris. ‘Je weet dat dat alleen in Amerikaanse tv-series bijna tot op de minuut na kan, hè, Eric. Wij hier in Europa kunnen in het beste geval een marge van een uur of twee geven.’

Alle beschreven situaties en personages spruiten voort uit de fantasie van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen berusten louter op toeval.

© Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Paul De Bruyn

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2022

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/Istock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3867 4

D/2022/0034/56

NUR 330